

Arrest

nr. 299 362 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
 Rue Lucien Defays 24-26
 4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 12 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2022 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2022 werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 09.09.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 1, 7, 14, 15 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer van wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de

werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name zes jaar en negen jaar), van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich tevens op artikel 22bis van de Belgische grondwet. De Raad van State heeft echter van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst maar ze maken deze bewering niet aannemelijk. Betrokkenen maken namelijk niet duidelijk op welke manier het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Colombia. Gezien de asielpprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Colombia, het land waar zij beiden geboren zijn en waar zij hun eerste levensjaren doorbrachten. Gezien hun jonge leeftijd mag er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken. In België zijn hun kinderen lid van de scouts maar uit niets blijkt dat hun kinderen in Colombia de toegang tot jeugdbewegingen onttrokken zou worden. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat het hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Colombia.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of

consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven en de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Colombia uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen hier tewerkgesteld zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 09.09.2021 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij zich snel geëmancipeerd en geïntegreerd zouden hebben zowel op sociaal als op financieel vlak, dat zij onmiddellijk Frans geleerd zouden hebben, dat zij een opleiding maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat hun perfect taalbeheersing hen zeer snel een tewerkstelling opgeleverd zou hebben, dat zeer veel vrienden hun perfecte integratie en duurzame lokale verankering zouden bevestigen, dat zij niet ten laste van de overheid zouden vallen, dat zij tien

getuigenverklaringen voorleggen evenals één deelcertificaat Franse taallessen elks, hun beider attest maatschappelijke inburgering, de fiche 281.10 van het jaar 2020 van mijnheer evenals zijn individuele rekening van hetzelfde jaar) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 17.01.2022 door betrokken ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 09.09.2021 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.3. Op 1 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) De heer:
(...)

(...)wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)binnen dertig dagen na de kennisgeving.

(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

(...) Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 09.09.2021 en hij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.11.2021. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...) Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

1.4. Op 1 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) mevrouw:

(...)

(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...) binnen dertig dagen na de kennisgeving.

(...)Betrokkene dient vergezeld te worden door :

(...)

(...)

(...)REDEN VAN DE BESLISSING:

(...) Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 09.09.2021 en zij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.11.2021. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het beginsel van non-discriminatie, van het rechtszekerheidsbeginsel en van "de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie op grond waarvan besluiten van geval tot geval moeten worden genomen en rekening moet worden gehouden met objectieve criteria".

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"OVERWEGENDE dat het vaste rechtspraak is dat:

"(...) de voormelde "uitzonderlijke omstandigheden" omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een aanvraag tot verblijf in te dienen, dat het uitzonderlijke karakter van de aangevoerde omstandigheden door de administratieve overheid in elk individueel geval

kan worden onderzocht, dat zij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, maar dat zij niettemin verplicht is haar beslissing te motiveren en afdoende te motiveren (in die zin met name: C.E., n°107.621, 31.03.2002; C.E., n°120.101, 02.06.2003) " (C.C.E., 13.02.2013, n°96.990, RDE, 213, n°172, blz. 46).

DAT met betrekking tot uitzonderlijke omstandigheden wordt algemeen aangenomen dat:

- "De uitzonderlijke omstandigheden bedoeld in artikel 9 paragraaf 3 van de wet van 15.12.1980 (...) zijn geen omstandigheden van overmacht, maar omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar zijn land waar hij een verblijfsvergunning heeft om de desbetreffende vergunning aan te vragen" (CE, n°88.076, 20.06.2000) .

- Een regel van zorgvuldig bestuur vereist dat de Autoriteit de evenredigheid specificeert tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve handeling die wordt voorgeschreven door lid 2 van de bepaling (in dit geval artikel 9) en, anderzijds, de min of meer gemakkelijke verwezenlijking ervan in individuele gevallen en de ongemakken die inherent zijn aan de verwezenlijking ervan, met name de risico's waaraan de aanvrager wordt blootgesteld en de integriteit van zijn gezinsleven als hij dat zou moeten doen" (CE, nr. 58.869, 01.05.1996). 869, 01.05.1996, RDE, 1996, blz. 740);

- Het onderzoek van de aanvraag op grond van twee aspecten, met name de ontvankelijkheid en de gegrondheid, kan geenszins inhouden dat hetzelfde feit tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid is op grond waarvan de aanvraag in BELGIE kan worden ingediend en de afgifte van een verblijfsvergunning kan worden gerechtvaardigd" (CE, n°80.829, 10.01.1999, adm.publ., septembre/1999, blz. 114).

dat de bestreden beschikking bij haar beoordeling feitelijke elementen buiten beschouwing laat waarvan zij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is

dat reeds is geoordeeld dat :

"(...) In het geval van aanvragen voor een verblijfsvergunning die worden ingediend op basis van artikel 9bis van voornoemde wet, vormt de beoordeling van de uitzonderlijke omstandigheden waarnaar de bepaling verwijst, een beslissende fase in het onderzoek van de aanvraag voor zover zij rechtstreeks de ontvankelijkheid ervan in BELGIE bepaalt in afwijking van de algemene regel van binnenkomst in het land van herkomst of verblijf van de vreemdeling, en dit ongeacht de reden zelf waarom het verblijf wordt aangevraagd.

De bedoelde uitzonderlijke omstandigheden zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om de formaliteiten te vervullen die vereist zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen.

Dat het uitzonderlijke karakter van de gestelde omstandigheden door het bestuursorgaan in elk individueel geval moet worden onderzocht, en dat het bestuursorgaan, hoewel het op dit gebied over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, niet minder verplicht is om zijn beslissing te motiveren en afdoende te motiveren (in dit verband met name CE, nr. 107.621 van 31.03.2002; CE, nr. 120.101 van 02.06.2003).

In het kader van de wettigheidstoetsing is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve instantie die het bestreden besluit heeft genomen. Deze toetsing moet beperkt blijven tot het nagaan of deze instantie allé elementen van de zaak in overweging heeft genomen en de haar voorgelegde feiten op een in grote lijnen aanvaardbare, relevante en niet onredelijke wijze heeft beoordeeld (...)" (CCE, 13.02.2013, nr. 96.998 gepubliceerd in RDE, 2013, nr. 172, blz. 46 en 47) .

DAT reeds is geoordeeld dat:

"Een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden geeft een gedetailleerd,

toereikend er. voldoende antwoord op de belangrijkste elementen die in de aanvraag voor een verblijfsvergunning naar voren zijn gebracht, wanneer niet wordt toegelicht waarom het bestuursorgaan van oordeel was dat deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormden" (RvV, arrest nr. 31.836 van 21.09.2009; RvV, arrest nr. 44.998 van 17.07.2010) .

OVERWEGENDE dat verzoekers alles in het werk hebben gesteld om de tijd die zij hier in BELGIË hebben doorgebracht optimaal te benutten teneinde zich te integreren, sociale contacten te leggen, een arbeidscontract te verkrijgen en naar school te gaan.

DAT Verzoekers het volgende hebben aangevoerd :

- Attesten van vrienden ;*
- Bewijzen van hun vaste contracten;*
- Schooldiploma's van hun kinderen;*

OVERWEGENDE dat deze elementen zelf getuigen van de sociaaleconomische integratie van verzoekers en hun vermogen om onafhankelijk te zijn en niet afhankelijk van de gemeenschap.

DAT de uitzonderlijke omstandigheden voldoende worden aangetoond door de situatie van verzoekers.

Dat verzoekers daarnaast een beroepsleven hadden.

Tot staving van hun vordering hebben zij hun contracten en salarisafrekeningen overgelegd.

Bovendien blijkt uit het bestreden besluit dat de uitzonderlijke omstandigheid enkel is beoordeeld vanuit het oogpunt van de onmogelijkheid om in hun land van herkomst een verblijfsvergunning te verkrijgen en niet vanuit het oogpunt van de bijzonder moeilijke aard van de terugkeer om in hun land van herkomst een verblijfsvergunning aan te vragen.

DAT verzoekers hier in BELGIË een privé- en gezinsleven leiden en dat tot staving van hun aanvraag talrijke certificaten zijn overgelegd.

DAT indien verzoekers naar hun land van herkomst zouden terugkeren, zelfs indien dit slechts tijdelijk zou zijn, zij het voordeel zouden verliezen van allé inspanningen die zij zich hebben getroost om zich te integreren.

dat indien verzoekers voor onbepaalde tijd naar Colombia zouden terugkeren, zij na hun terugkeer in België zonder werk zouden komen te zitten.

dat de kinderen van school zouden worden gehaald.

DAT de wederpartij over veel informatie beschikte die haar in staat stelde de zaak grondig te onderzoeken alvorens een niet-ontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

DAT de wederpartij, door te verklaren dat verzoekers geen enkel overtuigend argument hebben aangevoerd ter rechtvaardiging van de moeilijkheid of onmogelijkheid om hun aanvraag voor een verblijfsvergunning in hun land van herkomst in te dienen, de afwijkingsprocedure van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 heeft miskend.

De duur van het verblijf van verzoekers moet worden beoordeeld vanuit het oogpunt van artikel 9bis.

DAT een langdurig verblijf in BELGIE op zich een uitzonderlijke omstandigheid is, aangezien verzoekers daardoor talrijke contacten hebben kunnen leggen die hun wens om daar te blijven rechtvaardigen.

OVERWEGENDE dat de formele motiveringsplicht van verweerder de adressaat van de beslissing in staat moet stellen de redenen te kennen waarop de beslissing is gebaseerd, zonder dat verweerder verplicht is deze redenen toe te lichten, maar dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niettemin moet blijken dat deze laatste in casu rekening heeft gehouden met allé voormelde elementen.

DAT verweester de door verzoekers op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12. 1980 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet-ontvankelijk heeft verklaard. 1980, enkel stelt dat die elementen geen omstandigheid vormen die de terugkeer van laatstgenoemde naar haar land van herkomst met het oog op het verkrijgen van de nodige vergunningen verhindert of onmogelijk maakt, zodat daaruit niet kan worden afgeleid, anders dan verweester stelt, dat die elementen zouden zijn onderzocht in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte.

DAT de motivering van het bestreden besluit volgens rekwiranten niet garandeert dat de wederpartij heeft voldaan aan de verplichting om allé relevante elementen van de zaak in aanmerking te nemen alvorens tot haar besluit te komen.

Dientengevolge moet het bestreden besluit in casu worden vernietigd, aangezien er een bewezen en ernstig gevaar van schending van de in het middel genoemde bepalingen bestaat.

OVERWEGENDE dat de aanvragers in hun aanvraag hebben uitgelegd dat :

"Artikel 6, lid 4, van de terugkeerrichtlijn bepaalt: (...)".

Het bovengenoemde artikel 6, lid 4, is omgezet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (Doc 53, 1825/002, blz. 38).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan een verblijfsvergunning worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, die de aanvraag doorzendt aan de minister of zijn afgevaardigde. Wanneer de minister of zijn afgevaardigde de verblijfsvergunning toekent, wordt deze in België afgegeven".

Volgens de website van de Dienst Vreemdelingenzaken: "Voor allé vreemdelingen neemt de Dienst een beslissing:

- Transparant: met duidelijke en precieze regels
- Objectief: met een beoordeling zonder vooroordelen
- Correct en gepast: in overeenstemming met de wet, met redenen in rechte en in feite
- Snel: binnen zeer korte termijnen
- Geval per geval: elk verzoek wordt afzonderlijk behandeld Freddy Roosemont

Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken

Volgens artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet: "Jaarlijks stelt de minister of zijn afgevaardigde een verslag op over de werkzaamheden van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verslag bevat ook informatie over de beslissingen die de minister of zijn afgevaardigde heeft genomen in het kader van de discretionaire bevoegdheden waarover hij beschikt, in het bijzonder met betrekking tot kwalitatieve en kwantitatieve statistische gegevens betreffende aanvragen voor verblijfsvergunningen. Dit activiteitenverslag wordt aan de Tweede Kamer gezonden".

Volgens de toelichting bij deze bepaling: "...aangezien het gaat om een discretionaire bevoegdheid die aan de minister of zijn staatssecretaris wordt toegekend, is het belangrijk willekeur te vermijden... Dit verslag moet voldoende gedetailleerd zijn om een echte controle door de Kamer van volksvertegenwoordigers mogelijk te maken. Het moet minstens het aantal ingediende humanitaire visumaanvragen bevatten, het aantal uitgereikte humanitaire visa, de nationaliteit van de begunstigden, de plaats van herkomst van de begunstigden, de verschillende categorieën van begunstigden (personen geselecteerd voor hervestiging, personen die het voorwerp hebben uitgemaakt van een uitzonderlijke reddingsoperatie, zorgwekkende situaties van diverse aard), de toegepaste toewijzingscriteria zoals die voortvloeien uit de motivering van de toekenningsbesluiten en de gegevens van de organisaties en personen die bij de procedure betrokken zijn, in het bijzonder als tussenpersonen en of zij al dan niet vergoed zijn. De minister of zijn staatssecretaris zal zich dus systematisch moeten afvragen of hij zijn discretionaire keuzes ten overstaan van de Kamer kan verantwoorden".

DAT in de verslagen op de website van de Dienst geen criteria voorkomen.

DAT hieruit blijkt dat de criteria die de Dienst Vreemdelingenzaken hanteert intern zijn en niet bekend worden gemaakt aan de aanvragers.

Dat er nog steeds rechtsonzekerheid bestaat over deze uitzonderlijke omstandigheden, die niet door de Dienst worden gegeven.

DAT de wet geen objectieve criteria bevat om te bepalen wat uitzonderlijke omstandigheden zijn.

dat de beoordeling van deze omstandigheden derhalve wordt overgelaten aan de willekeur van de wederpartij.

dat het besluit, door niet naar dergelijke criteria te verwijzen om verzoeksters verzoek af te wijzen, artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in overeenstemming met de 6e en 24e overweging ervan, de artikelen 9bis en 39/65 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met voornoemd artikel 6, lid 4, alsmede de in het middel genoemde beginselen en bepalingen van het Handvest schendt.

dat de Raad van State zich in zijn advies 39.718/AG terdege bewust is van de rechtsonzekerheid die vervat is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

« 1.5.1. À la seule exception de l'hypothèse expressément réglée par l'article 9ter, nouveau, de la loi du 15 décembre 1980, et sous réserve des circonstances expressément exclues à l'article 9bis, § 2, nouveau, de la loi, la notion de «circonstances exceptionnelles», reprise de l'actuel article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, n'est toujours pas définie de manière positive par le texte en projet et peut donc viser un nombre indéfini d'hypothèses, comme c'est le cas, actuellement, en application de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. S'il est permis de considérer que l'article 9bis, nouveau, de la loi du 15 décembre 1980, permettra, dans un certain nombre de cas (ceux énumérés au paragraphe 2), de limiter, comme le relève l'exposé des motifs, «l'introduction par les étrangers de procédures successives introduites sur des bases juridiques différentes dans le but d'obtenir à tout prix un titre de séjour», il n'en reste pas moins que subsistera l'insécurité juridique résultant de l'adoption de circulaires, parfois non publiées, qui tendent à mieux circonscrire le pouvoir d'appréciation du ministre ou de son délégué quant à l'appréciation des «circonstances exceptionnelles» qui autorisent ou non l'introduction d'une demande de séjour à partir du territoire belge.

1.5.2. S'il est vrai que ce pouvoir se trouvera mieux circonscrit dans le cadre d'un certain nombre de situations expressément réglées par d'autres dispositions en projet (28), il n'en reste pas moins que le ministre ou son délégué va conserver un pouvoir d'appréciation discrétionnaire entier dans l'examen au fond d'un très grand nombre de demandes d'autorisation de séjour introduites par des étrangers à partir du territoire belge (29). Les dispositions en projet n'auront, en conséquence, pas pour effet de mettre fin à l'insécurité juridique ».

Volgens Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken:

« Pour tout ressortissant étranger, l'OE prend une décision : Transparente : basée sur des réglementations claires et précises Correcte : conforme à la loi, motivée en droit et en faits Objective : avec une appréciation exempte de tout préjugé Individuelle : chaque demande est traitée au cas par cas »

DAT volgens het Handvest voor Gebruikers van Openbare Diensten van 4 december 1992: "Openbare diensten moeten het publiek een kwaliteitsdienstverlening bieden, die wordt geleverd binnen een democratisch wettelijk kader. Dit streven naar kwaliteit vereist transparantie, flexibiliteit en rechtsbescherming". Artikel 9bis is niet duidelijk, nauwkeurig of transparant, en bijgevolg is het bestreden besluit dat nog minder. Artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet biedt echter wel een glimp van duidelijkheid:

« Chaque année, le ministre ou son délégué établit un rapport d'activités sur les différents domaines d'action de l'Office des étrangers. Ce rapport contient également des informations sur les décisions prises par le ministre ou par son délégué dans le cadre des pouvoirs discrétionnaires dont il dispose, en particulier en ce qui concerne les données statistiques qualitatives et quantitatives relatives aux demandes de titres de séjour. Ce rapport d'activités est transmis à la Chambre des représentants ».

QUE suivant l'exposé des motifs: « s'agissant d'un pouvoir discrétionnaire conféré au ministre ou à son secrétaire d'État, il importe d'éviter que l'on tombe dans l'arbitraire ».

QUE bien que cette nouvelle disposition soit entrée en vigueur le 1er mai 2019, aucun rapport n'a été publié ni pour l'année 2019, ni pour l'année 2020. Le 9 juillet 2020, lors de son audition sur l'impact de la crise du coronavirus sur le fonctionnement des instances d'asile, le directeur général de l'Office des étrangers. Monsieur Freddy Roosemont, a répondu comme suit à une question sur la régularisation collective (Doc. Ch. n° 55 1436/001, pp. 35-36):

« Il renvoie aux actuels articles 9bis (régularisation humanitaire, autorisation sur la base de circonstances exceptionnelles) et 9ter (raisons médicales) de la loi sur les étrangers. À la connaissance de l'orateur, l'application de ces articles ne pose pas problème. L'OE suit les critères imposés par le ministre. [...]

L'orateur est favorable au maintien de la situation actuelle. Si le ministre souhaite adapter les critères, l'OE est prêt à les mettre en œuvre ».

DAT de heer Roosemont daarmee toegeeft dat er wel degelijk criteria zijn opgelegd door de minister.

DAT daaruit kan worden afgeleid dat er criteria zijn die moeten worden gevolgd bij het nemen van een besluit.

DAT deze criteria echter niet bekend zijn bij verzoeker, zijn raadsman of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

DAT in overeenstemming met de zelfopgelegde transparantieplichting van de staatssecretaris en de directeur-generaal op de website van OE, deze criteria openbaar moeten worden gemaakt. Blijkbaar bestaan die criteria wel, maar worden ze op dit moment niet openbaar gemaakt. Zoals de wetgever in 2019 heeft benadrukt, moet worden voorkomen dat de uitoefening van discretionaire bevoegdheid leidt tot willekeur of de schijn van willekeur. Daarom is het belangrijk om meer rechtszekerheid te bieden en het kader openbaar te maken (Myria, advies aan de Commissie Binnenlandse Zaken - januari 2021 - p. 4). De staatssecretaris legt regularisatiecriteria op aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die deze moet volgen.

DAT echter noch de staatssecretaris, noch de Dienst Vreemdelingenzaken deze criteria openbaar maakt, zodat ze volledig onbekend blijven voor het publiek, dat bijgevolg niet begrijpt welke criteria het kan gebruiken om met succes een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van artikel 9bis van de wet. Deze opzettelijk ondoorzichtige procedure leidt tot willekeur en rechtsonzekerheid, en gaat voorbij aan het transparantiebeginsel dat aan de administratie is opgelegd krachtens het Handvest voor gebruikers van openbare diensten.

dat de beslissing niet rechtens is gemotiveerd, zoals de wederpartij stelt, aangezien zij niet berust op een duidelijke en nauwkeurige regel die bepaalt wat de mogelijkheid tot indiening van een aanvraag vanuit België rechtvaardigt, zodat verzoeker niet kan begrijpen op welk element hij zich had kunnen beroepen om een gunstig antwoord te verkrijgen overwegende dat artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet de wederpartij verplicht een jaarlijks activiteitenverslag in te dienen met informatie over de beslissingen die zijn genomen op grond van de discretionaire bevoegdheden waarover zij beschikt, met name wat betreft kwalitatieve en kwantitatieve statistische gegevens met betrekking tot aanvragen voor verblijfsvergunningen.

OVERWEGENDE dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende bepaalt

"Bij het nemen van het besluit tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

dat in de motivering van het besluit wordt opgemerkt dat de wederpartij geen belangenafweging heeft verricht en niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in het privéleven, het sociale leven en het gezinsleven van verzoekers in casu een maatregel vormt die noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde, de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de persoonlijke rechten van anderen.

DAT artikel 7 van de wet van 15.12.1980 slechts in kan worden gebruikt. uitzonderlijke gevallen

DAT artikel 7, zoals gewijzigd door de Wet van 19.07.2008, geen enkele verplichting oplegt.

DAT de Wet van 15.12.1980 de tegenpartij toelaat om in bepaalde specifieke gevallen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar dat dit geenszins een verplichting is.

OVERWEGENDE dat de wederpartij in haar administratieve beslissing de plicht had om nauwgezet onderzoek te verrichten en de nodige informatie in te winnen om tot haar beslissing te komen.

dat het bestreden besluit tevens in strijd is met het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsmede met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

dat het recht om te worden gehoord voortvloeit uit het beginsel van behoorlijk bestuur, dat inhoudt dat de administratie een ernstige maatregel moet nemen op basis van het gedrag en de aard van de persoon, zonder de persoon eerst in de gelegenheid te stellen te worden gehoord.

dat het volgens de rechtspraak van het Hof aan de lidstaat is om het nationale recht niet alleen uit te leggen op een wijze die in overeenstemming is met de rechten van de Unie, maar er ook voor te zorgen dat hij zich niet baseert op een uitlegging die in strijd is met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van het recht van de Unie (zie de arresten van 06.11.2003, NINTQV, Jurispr. blz. 11.2003, NINTQVIST, CJCE, C101/01, overweging 26, 26.06.2007, Ordre des Barreaux francophones et germanophones, CE 305/05, overweging 28) .

dat, gelet op al deze overwegingen, de verwijdering van verzoekers ongetwijfeld een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren, aangezien zij het voordeel van al hun inspanningen om in België te integreren, zouden verliezen.

dat, hoewel de motiveringsplicht van verweerster de adressaat van het besluit in staat moet stellen de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, verweerster niet verplicht is deze gronden toe te lichten, maar dat uit het administratief dossier en het bestreden besluit niettemin moet blijken dat deze laatste in casu rekening heeft gehouden met allé voormelde factoren.

dat verweerster de door verzoekers op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12. 1980 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet-ontvankelijk heeft verklaard. 1980, enkel stelt dat die elementen geen omstandigheid vormen die de terugkeer van laatstgenoemde naar haar land van herkomst met het oog op het verkrijgen van de nodige vergunningen verhindert of onmogelijk maakt, zodat daaruit niet kan worden afgeleid, anders dan verweerster stelt, dat die elementen zouden zijn onderzocht in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte.

Verzoekers zijn niet garandeert van mening dat de motivering van de bestreden beschikkingen dat de wederpartij heeft voldaan aan de verplichting om allé relevante elementen van de zaak in aanmerking te nemen alvorens tot haar beschikking te komen.

Tot staving van hun beroep voeren verzoekers in het bijzonder de sociale banden aan die zij in België hebben ontwikkeld, alsmede hun beroepsleven. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt echter niet dat de wederpartij rekening heeft gehouden met deze factoren en dat zij de betrokken belangen heeft afgewogen.

OVERWEGENDE dat de omstandigheden bedoeld in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 niet louter onder overmacht vallen.

dat net uitzonderlijke karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden door de Autoriteit in elk individueel geval moet worden onderzocht

dat verzoekers' verzoek niet grondig is onderzocht

Verzoekers hebben alles in het werk gesteld om zich in BELGIË te integreren."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partijen laten na om bij hun toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – dat betrekking heeft op inreisverboden –, de artikelen 12 en 13 van het EVRM, het gelijkheidsbeginsel of het beginsel van non-discriminatie schenden.

Voorts, in zoverre de verzoekende partijen de schending van het hoorrecht zouden beogen, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) enkel vaststellen dat de verzoekende partijen zich beperken tot een louter theoretisch betoog en bij hun toelichting bij het enig middel nalaten duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het hoorrecht schenden.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij zijn genomen.

In de motivering van eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de verzoekende partijen vreemdelingen zijn vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Er wordt in de tweede respectievelijk derde bestreden beslissing verduidelijkt dat de asielaanvraag van de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij op 9 september 2021 werd afgesloten, dat haar op 23 november 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen op heden aldus ruimschoots overschreden is. Er wordt in de tweede en derde bestreden beslissing tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

“Het hoger belang van het kind : Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

De verwerende partij besluit in de tweede en derde bestreden beslissing dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de motivering van de bestreden beslissingen niet garandeert dat de verwerende partij heeft voldaan aan de verplichting om alle relevante elementen van de zaak in aanmerking te nemen alvorens tot haar besluit te komen, merkt de Raad op dat uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat de verwerende partij ten onrechte, in de eerste bestreden beslissing, over (een) in hun aanvraag aangevoerd element(en) of, in de tweede en derde bestreden beslissing, over (een) relevant(e) element(en) niet heeft gemotiveerd. Het betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partijen stellen dat artikel 9bis geen duidelijke en nauwkeurige regel is die bepaalt wat de mogelijkheid tot indiening van een aanvraag vanuit België rechtvaardigt, waardoor de eerste bestreden beslissing niet rechtens gemotiveerd is, maar gaan eraan voorbij, zoals verder zal worden toegelicht, dat uit voornoemd artikel blijkt dat 'buitengewone omstandigheden' en beschikken over een identiteitsdocument volstaan om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat dit artikel geen duidelijke en nauwkeurige regel is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing gegrond is op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus "*rechtens is gemotiveerd*".

Waar de verzoekende partijen betogen dat uit de motivering van de bestreden bevelen niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de factoren betreffende de sociale banden die zij in België hebben ontwikkeld alsook hun beroepsleven, tonen zij geenszins aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren in de bestreden bevelen.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren en dat concreet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. Het betoog van de verzoekende partijen dat zij niet kunnen begrijpen op welk element zij zich hadden kunnen beroep om een gunstig antwoord te verkrijgen, is in die zin dan ook niet dienstig.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Het betoog van de verzoekende partijen waarin zij stellen dat de wet geen objectieve criteria bevat om te bepalen wat uitzonderlijke omstandigheden zijn, dat de beoordeling van deze omstandigheden derhalve wordt overgelaten aan de willekeur van de verwerende partij, dat de Raad van State zich in zijn advies 39.718/AG terdege bewust is van de rechtsonzekerheid die vervat is in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat volgens het Handvest voor Gebruikers van Openbare Diensten van 4 december 1992, openbare diensten het publiek een kwaliteitsdienstverlening moeten bieden, die wordt geleverd binnen een democratisch, wettelijk kader, dat dit streven naar kwaliteit, transparantie, flexibiliteit en rechtsbescherming vereist, dat artikel 9*bis* niet duidelijk, nauwkeurig of transparant is en dat de eerste bestreden beslissing niet rechtens gemotiveerd is aangezien zij niet berust op een duidelijke en nauwkeurige regel die bepaalt wat de mogelijkheid tot indiening van een aanvraag vanuit België rechtvaardigt, komt in wezen neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

2.8. Door louter een theoretische uiteenzetting uit hun aanvraag vermeld in punt 1.1. te herhalen, met name over artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en over de artikelen 9bis en 94/1 van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing *in casu* foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partijen stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verplicht is de criteria voor regularisatie te verstrekken, dat in de verslagen op de website van de DVZ geen criteria voorkomen, dat hieruit blijkt dat de criteria die de DVZ hanteert intern zijn en niet bekend worden gemaakt aan de aanvragers, dat er nog steeds rechtsonzekerheid bestaat over deze uitzonderlijke omstandigheden, die niet door de DVZ worden gegeven, dat de eerste bestreden beslissing niet naar dergelijke criteria verwijst om hun verzoek af te wijzen, dat het bestreden besluit niet duidelijk nauwkeurig of transparant is, dat artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet echter wel een glimp van duidelijkheid biedt, dat de heer Roosemont toegeeft dat er criteria zijn opgelegd door de minister, dat daaruit afgeleid kan worden dat er criteria zijn die moeten worden gevolgd bij het nemen van een besluit, dat deze criteria echter niet bekend zijn bij hen, hun raadsman of de Raad, dat in overeenstemming met de zelf opgelegde transparantieverplichting van de staatssecretaris en de directeur-generaal op de website van DVZ, deze criteria openbaar moeten worden gemaakt, dat die criteria blijkbaar wel bestaan, maar op dit moment niet openbaar gemaakt worden, dat zoals de wetgever in 2019 heeft benadrukt, moet worden voorkomen dat de uitoefening van discretionaire bevoegdheid leidt tot willekeur of schijn van willekeur, dat het daarom belangrijk is om meer rechtszekerheid te bieden en het kader openbaar te maken, dat de staatssecretaris regularisatiecriteria oplegt aan de DVZ, die deze moet volgen, dat echter noch de staatssecretaris, noch de DVZ deze criteria openbaar maakt, zodat ze volledig onbekend blijven voor het publiek, dat zij bijgevolg niet begrijpen welke criteria zij kunnen gebruiken om met succes een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat deze opzettelijk ondoorzichtige procedure tot willekeur en rechtsonzekerheid leidt en voorbij gaat aan het transparantiebeginsel dat aan de administratie is opgelegd krachtens het Handvest voor Gebruikers van Openbare Diensten, dat de eerste bestreden beslissing niet rechtens is gemotiveerd, aangezien zij niet berust op een duidelijke en nauwkeurige regel die bepaalt wat de mogelijkheid tot indiening van een aanvraag vanuit België rechtvaardigt, zodat zij niet kunnen begrijpen op welk element zij zich hadden kunnen beroepen om een gunstig antwoord te verkrijgen, dat artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij verplicht een jaarlijks activiteitenverslag in te dienen met informatie over de beslissingen die zijn genomen op grond van de discretionaire bevoegdheden waarover zij beschikt, met name wat betreft kwalitatieve en kwantitatieve statische gegevens met betrekking tot aanvragen voor verblijfsvergunningen.

De Raad merkt vooreerst op dat waar de verzoekende partijen spreken over 'criteria voor regularisatie', zij eraan voorbij gaan dat de eerste bestreden beslissing slechts een beslissing tot ontvankelijkheid van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft en aldus geen uitspraak doet over de grond van de zaak, met name of er gronden zijn om over te gaan tot regularisatie. Hun betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog doelen op criteria om het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen, wijst de Raad op wat volgt.

Uit artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, blijkt slechts dat de minister of zijn gemachtigde elk jaar een activiteitenrapport dient op te stellen over de diverse domeinen waarin de DVZ actief is en dat dit activiteitenrapport tevens de informatie bevat over de beslissingen van de minister of zijn gemachtigde in het kader van de discretionaire bevoegdheden waarover deze beschikt, met name de kwalitatieve en kwantitatieve statische gegevens van de verzoeken tot verblijfstitels. Uit voornoemd artikel blijkt geenszins dat de DVZ verplicht is om in haar verslagen criteria te verstrekken, voor zover deze al zouden bestaan, over het ontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partijen dat zij, gelet op artikel 94/1 van de Vreemdelingenwet, niet kunnen begrijpen op welk element zij zich hadden kunnen beroepen om een gunstig antwoord te verkrijgen, is dan ook niet dienstig. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat, zoals de verzoekende partijen zelf betogen, geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk verklaard te worden. Het komt immers aan elke aanvrager toe om op individuele wijze aan te tonen waarom het voor hem specifiek bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en daar via de reguliere weg een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Het komt daarna aan de gemachtigde toe om deze elementen *in concreto* te beoordelen, waarbij hij over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. Met voornoemd, algemeen betoog slagen de verzoekende partijen er niet in aannemelijk te

maken als zouden er achter de schermen wel vaste criteria bestaan die toelaten te besluiten dat er in hoofde van een vreemdeling buitengewone omstandigheden bestaan. De verzoekende partijen stellen weliswaar dat de heer Roosement toegeeft dat er wel degelijk criteria zijn opgelegd door de minister, maar maken ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aannemelijk dat het *in casu* gaat om criteria om te bepalen of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partijen in hun verder betoog stellen dat de staatssecretaris 'regularisatiecriteria' oplegt aan de DVZ. Nu de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aannemelijk maken dat er thans criteria bestaan om het bestaan van buitengewone omstandigheden te beoordelen, is het betoog dat ze openbaar moeten worden gemaakt, niet dienstig. Evenmin wordt met voorgaand betoog aannemelijk gemaakt dat er *in casu* sprake is van een "opzettelijk ondoorzichtige procedure (die) leidt tot willekeur en rechtsonzekerheid" of dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing voorbij gaat aan het 'transparantiebeginsel'. De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat de verwerende partij een ruime, discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van buitengewone omstandigheden, nog niet maakt dat er *in casu* sprake is van een schending van het rechtzekerheidsbeginsel, minstens maken de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift het tegendeel niet concreet aannemelijk.

2.9. Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen niet aan dat de eerste bestreden beslissing, "door niet naar dergelijke criteria te verwijzen om (hun) (...) verzoek af te wijzen", artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 9bis en 39/65 van de Vreemdelingenwet schendt.

Ten overvloede wijst de Raad nog op wat volgt.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, moet er vooreerst op worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn breidt de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet uit.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Waar de verzoekende partijen een schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, kan de Raad slechts vaststellen dat voornoemde bepaling handelt over uitspraken van de Raad terwijl de bestreden beslissingen uitgaan van de bevoegde gemachtigde en geen uitspraken van de Raad betreffen. Ook de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

2.10. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling in de eerste bestreden beslissing feitelijke elementen buiten beschouwing laat waarvan zij op de hoogte was en waarvan de relevantie onbetwistbaar is, maar maken dit, mede gelet op wat volgt, geenszins concreet aannemelijk.

2.11. De verzoekende partijen stellen dat zij het volgende hebben aangevoerd: attesten van vrienden, bewijzen van hun vaste contracten en schooldiploma's van hun kinderen, en wijzen tevens op hun privé- en gezinsleven in België, waarvan, zo stellen zij, tot staving van hun aanvraag talrijke certificaten werden overgelegd.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name zes jaar en negen jaar), van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

(...) Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven en de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Colombia uitgesloten is (RVV arrest

232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen hier tewerkgesteld zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 09.09.2021 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

(...) De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2019 in België zouden verblijven, dat zij zich snel geëmancipeerd en geïntegreerd zouden hebben zowel op sociaal als op financieel vlak, dat zij onmiddellijk Frans geleerd zouden hebben, dat zij een opleiding maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat hun perfect taalbeheersing hen zeer snel een tewerkstelling opgeleverd zou hebben, dat zeer veel vrienden hun perfecte integratie en duurzame lokale verankering zouden bevestigen, dat zij niet ten laste van de overheid zouden vallen, dat zij tien getuigenverklaringen voorleggen evenals één deelcertificaat Franse taallessen elks, hun beider attest maatschappelijke inburgering, de fiche 281.10 van het jaar 2020 van mijnheer evenals zijn individuele rekening van hetzelfde jaar) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met hun sociale banden die zij in België hebben ontwikkeld, alsmede met hun beroepsleven en dat zij de betrokken belangen heeft afgewogen. De verwerende partij is echter tot het besluit gekomen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het buitenland.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij alles in het werk hebben gesteld om de tijd die zij hier in België hebben doorgebracht optimaal te benutten teneinde zich te integreren, sociale contacten te leggen, een arbeidscontract te verkrijgen en naar school te gaan, dat deze elementen zelf getuigen van hun sociaaleconomische integratie en hun vermogen om onafhankelijk te zijn en niet afhankelijk van de gemeenschap, dat de uitzonderlijke omstandigheden voldoende worden aangetoond door hun situatie, dat zij een beroepsleven hadden, dat zij tot staving van hun vordering hun contracten en salarisafrekeningen hebben voorgelegd, dat zij hier in België een privé- en gezinsleven leiden waarvan zij talrijke certificaten hebben overgelegd, blijken zij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch slagen zij er, door louter de elementen van hun aanvraag te herhalen, niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin maken zij aannemelijk dat deze motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

2.12. De verzoekende partijen stellen dat indien zij voor onbepaalde tijd naar Colombia zouden terugkeren, zij na hun terugkeer in België zonder werk zouden komen te zitten, maar gaan eraan voorbij dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat vermits de asielprocedure werd afgesloten op 9 september 2021 hun officiële toestemming verviel om betaalde arbeid op het Belgisch grondgebied te verrichten, wat zij ter gelegenheid van hun verzoekschrift geenszins betwisten. Het gegeven dat zij in België zonder werk komen te zitten, is aldus niet te wijten aan de thans bestreden beslissingen noch aan hun eventuele terugkeer in navolging van de thans bestreden bevelen, daar zij reeds sinds 9 september

2021, en aldus voor het nemen van de thans bestreden beslissingen, niet langer officieel toestemming hadden om betaalde arbeid op het Belgisch grondgebied te verrichten.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de kinderen van school zouden worden gehaald, tonen zij niet aan dat het *in casu* foutief of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

Met voorgaand betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat indien zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren, zelfs indien dit slechts tijdelijk zou zijn, zij het voordeel zouden verliezen van alle inspanningen die zij zich hebben getroost om zich te integreren. Immers blijkt, het weze herhaald, dat de officiële toestemming van de verzoekende partijen om betaalde arbeid op het Belgisch grondgebied te verrichten reeds verviel voor het nemen van de thans bestreden beslissingen en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Verder laten de verzoekende partijen na concreet toe te lichten welk ander voordeel van alle inspanningen die zij zich hebben getroost om zich te integreren, zij zouden kunnen verliezen bij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst. De Raad wijst er in dit kader nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Door louter voor te houden, zonder meer, dat indien zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren, zelfs indien dit slechts tijdelijk zou zijn, zij het voordeel zouden verliezen van alle inspanningen die zij zich hebben getroost om zich te integreren, tonen zij het tegendeel niet aan.

2.13. Daar waar de verzoekende partijen stellen dat de duur van hun verblijf moet worden beoordeeld vanuit het oogpunt van artikel 9*bis*, merkt de Raad op dat de verwerende partij dit wel degelijk heeft gedaan, met name door in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat hun asielaanvraag op 9 september 2021 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad, dat zij echter verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijven, dat de duur van de procedure – namelijk één jaar en acht maanden – ook niet van die aard is dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden, dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan hen *ipso facto* geen recht op verblijf geeft en dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet concreet aannemelijk. Het standpunt van verwerende partij is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds duidelijk oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Door louter te betogen dat een langdurig verblijf in België op zich een uitzonderlijke omstandigheid is, aangezien zij daardoor talrijke contacten hebben kunnen leggen die hun wens om daar te blijven rechtvaardigen, blijken de verzoekende partijen het oneens te zijn met voornoemde motieven, doch slagen ze er niet in deze te weerleggen of te ontkrachten. Zij tonen niet concreet aan waarom hun langdurig verblijf in België en de tijdens dit verblijf gelegde contacten alsnog een buitengewone omstandigheid zouden vormen, nog minder tonen zij aan dat zij in hun aanvraag hadden toegelicht waarom dit een tijdelijke terugkeer naar hun herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen in de weg zou staan.

Bovendien weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat zij ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen, dat hieruit echter niet blijkt dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat evenmin

uit de voorgelegde verklaringen blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, dat zij niet aantonen dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen, dat de verzoekende partijen met andere woorden niet aantonen dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Colombia uitgesloten is, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering leidt, dat zij enkel tot gevolg heeft dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.14. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat de verwerende partij de door hen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag niet-ontvankelijk heeft verklaard en enkel stelt dat die elementen geen omstandigheid vormen die de terugkeer naar hun land van herkomst met het oog op het verkrijgen van de nodige vergunningen verhindert of onmogelijk maakt, gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing tevens heeft toegelicht waarom de specifieke, door hen in hun aanvraag aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Waar de verzoekende partijen in dit verband verder stellen dat uit voornoemd besluit niet kan worden afgeleid, anders dan de verwerende partij stelt, dat die elementen zouden zijn onderzocht in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte, merkt de Raad op dat geenszins uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat de aangevoerde elementen zouden zijn onderzocht in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte. De Raad ziet ook niet in, minstens lichten de verzoekende partijen onvoldoende toe, waarom de aanvraag vermeld in punt 1.1. in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte beoordeeld diende te worden. Het betoog is dan ook niet dienstig.

2.15. De verzoekende partijen stellen en het wordt niet betwist dat de verwerende partij over veel informatie beschikte die haar in staat stelde de zaak grondig te onderzoeken alvorens een niet-ontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kunnen indienen in overweging heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partijen terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, minstens maken de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij een of meerdere door hen aangehaalde elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Waar de verzoekende partijen het oneens zijn met deze beoordeling en poneren dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de uitzonderlijke omstandigheid enkel is beoordeeld vanuit het oogpunt van de onmogelijkheid om in hun land van herkomst een verblijfsvergunning te verkrijgen en niet vanuit het oogpunt van de bijzonder moeilijke aard van de terugkeer om in hun land van herkomst een verblijfsvergunning aan te vragen, alsook nog stellen dat de omstandigheden bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet louter onder overmacht vallen, tonen zij niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat zij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij tonen ook niet concreet aan als zou de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing hebben vereist dat het voor hen onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen of dat er sprake dient te zijn van overmacht en zodoende een te strenge bewijslast heeft opgelegd. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat zij niet terug kunnen, doet uiteraard geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de verwerende partij bij haar beoordeling hiervan kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.16. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij de "afwijkingsprocedure" van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend of dat hun verzoek niet grondig is onderzocht.

2.17. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.18. De verzoekende partijen leveren tot slot kritiek op de tweede en derde bestreden beslissing en stellen in dit verband dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden gebruikt, dat voornoemd artikel 7 geen enkele verplichting oplegt en dat de Vreemdelingenwet de verwerende partij toelaat om in bepaalde specifieke gevallen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar dit geenszins een verplichting is.

2.19. De thans bestreden bevelen zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij vreemdelingen vrijgesteld van de visumplicht zijn die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, ‘moet’ de verwerende partij in dit geval, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven en gaat het aldus wel degelijk om een verplichting.

2.20. De verwerende partij dient bij het nemen van de bestreden beslissing echter wel rekening te houden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen, en dat concreet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de

gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.21. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij in de motivering van de tweede en de derde bestreden beslissing geen belangenafweging heeft verricht en niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in hun privéleven, sociaal leven een maatregel vormt die noodzakelijk is, dat uit de motivering van de bestreden bevelen niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de sociale banden die zij in België hebben ontwikkeld, alsmede met hun beroepsleven en dat zij de betrokken belangen heeft afgewogen, maar tonen niet aan dat de verwerende partij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gehouden was om met hun privéleven en sociale leven rekening te houden. Immers dient de verwerende partij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts rekening te houden met het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat met het privéleven van de verzoekende partijen rekening werd gehouden en dat de verzoekende partijen, door middel van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 1 juni 2023, kennis hebben kunnen nemen van het oordeel van de verwerende partij dat het door de verzoekende partijen aangevoerde privéleven in hun aanvraag geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om hun aanvraag in te dienen in België en niet in het buitenland. De door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun privéleven werden aldus reeds afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen stellen dat hun verwijdering ongetwijfeld een schending van artikel 8 van het EVRM zou opleveren, aangezien zij het voordeel van al hun inspanningen om in België te integreren zouden verliezen, maar uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.12. blijkt niet dat zij ter gelegenheid van hun aanvraag of van hun verzoekschrift aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer het voordeel van al hun inspanningen om in België te integreren zouden verliezen. Dit geldt des te meer, nu de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partijen slechts tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat hun verwijdering een schending van artikel 8 van het EVRM zou opleveren. De verzoekende partijen brengen verder ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van hun aanvraag van 17 januari 2022. De eerste, tweede en derde bestreden beslissing zijn op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde genomen. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partijen al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de tweede en derde bestreden beslissing nogmaals moest blijken dat de gemachtigde bij het nemen van de bevelen rekening heeft gehouden met hun privéleven. Door louter te stellen dat uit het besluit van de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat die elementen zouden zijn onderzocht in het licht van een beslissing met een totaal andere draagwijdte, tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van bevelen anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privéleven ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

2.22. Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden bevelen geen belangenafweging heeft verricht en niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in hun gezinsleven een maatregel is die noodzakelijk is, gaan zij voorbij aan de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat, wat het gezins- en familieleven betreft, het gaat om een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Evenmin tonen zij aan dat er in hun geval sprake is van concrete elementen betreffende hun familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij ook ter gelegenheid van deze beslissing het gezinsleven van de verzoekende partijen in ogenschouw heeft genomen, doch hierover heeft gemotiveerd: *“Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven en de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).”*

Uit voornoemde motieven blijkt afdoende dat voor het nemen van de bestreden bevelen, de verwerende partij het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft beoordeeld, minstens maken de verzoekende partijen met hun betoog het tegendeel niet aannemelijk.

2.23. Bovendien wijst de Raad er nog op, betreffende het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in hun privéleven, sociale leven en gezinsleven *in casu* een maatregel vormt die noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde, de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de persoonlijke rechten van anderen, dat het *in casu* niet gaat om een voortgezet verblijf, zodat een verwijzing naar de verschillende belangen, opgesomd in artikel 8, tweede lid van het EVRM, niet dienstig is.

2.24. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat omtrent het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen in de tweede en derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Het hoger belang van het kind : Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een Speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

(...) De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

De verzoekende partijen maken ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin tonen zij aan dat er in hun geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind of hun gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

2.25. *In casu* blijkt niet dat in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

2.26. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht van voormelde bepalingen een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.27. Daar de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift, het weze herhaald, het motief dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht is die

langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.28. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij in haar administratieve beslissing(en) de plicht had om nauwgezet onderzoek te verrichten en de nodige informatie in te winnen om tot haar beslissing(en) te komen, maar gaan eraan voorbij dat het aan hen toekwam om ter gelegenheid van hun aanvraag vermeld in punt 1.1. alle nuttige stukken over te maken. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij nog verdere, nodige informatie diende in te winnen. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aannemelijk maken dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen 'nauwgezet onderzoek' zou hebben verricht, zodat het betoog in die zin niet dienstig is.

2.29. Tot slot merkt de Raad op dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen niet "*geval tot geval*" werden genomen of dat er bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening werd gehouden met objectieve criteria. Zij maken een schending van enig algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie dan ook niet aannemelijk.

2.30. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER